

„Még sosem voltam
belezúgva senkibe.
Se fiúkba, se lányokba,
egyetlen emberbe sem,
akivel valaha találkoztam.
Mit jelent ez?
Jelent bármit?”

Loveless

Szerelem nélkül

Alice Oseman

Loveless

Szerelem nélkül

Alice Oseman

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Ha megvan: Ámoré a diadal.
Kit nyíllal ejt el, kit csapdába csal.

(William Shakespeare: *Sok hűbó semmiért*)¹

¹ Mészöly Dezső fordítása.

ELSŐ RÉSZ

UTOLSÓ ESÉLY

Szó szerint három különböző pár ült a tűz körül, és úgy smároltak, mintha valamiféle hivatalos csókorgián lennének. Az egyik részem úgy volt velem, hogy *fúj*, a másik meg úgy, hogy *hűha, bárcsak az egyikük én lennék*.

Az igazat megvallva, valószínűleg erre kellett volna számítanom a bál utáni bulin. Nem túl gyakran járok ilyenekre, nem voltam tisztában vele, hogy tényleg ez a szokás.

Visszavonulót fújtam, és visszaindultam a tűzrakó helytől Hattie Jorgensenék óriási vidéki háza felé. Egyik kezemmel megemeltem a báli ruhámat, hogy ne botoljak meg, és dobtam Pipnek egy üzenetet.

Georgia Warr

nem tudtam megközelíteni a tüzet és mályvacukrot szerezni
mert emberek csókolóztak körülötte

Felipa Quintana

Hogy tudsz engem így elárulni és cserben hagyni Georgia

Georgia Warr

még mindig szeretsz engem vagy ez a vége?

Beléptem a konyhába és rátaláltam Pipre, éppen egy sarokszekrénynek dőlt egy borral teli műanyag pohárral az egyik, a telefonjával a másik kezében. A nyakkendője félig be volt gyűrve az ingzsebébe, a bordó bársonyblézerét jelenleg kigombolva viselte, rövid fürtjei pedig bolyhosak és ziláltak voltak. Kétségtelenül a sok táncnak köszönhetően a bálon.

– Rendben vagy? – kérdeztem.

– Talán egy kicsit részeg – felelte, teknőspáncél szemüvege lecsúszott az orrán. – És kibaszottul *szeretlek* ám téged.

– Jobban, mint a mályvacukrot?

– Hogyan kérheted tőlem, hogy ilyesmiben döntsek?

A válla köré vetettem a karomat, és együtt dőltünk vissza a konyhaszekrénynek. Majdnem éjfél volt, zene dübörgött Hattie nappalijából, és az osztálytársaink beszélgetése, nevetgélése, kiabálása és sikongatása visszhangzott az épület minden sarkából.

– Három különböző pár csókolózott a tűz körül – meséltem. – Összhangban.

– Perverz – felelte Pip.

– Valahogy azt kívántam, bár egy lennék közülük.

– Fúj! – pillantott rám.

– Én csak meg akarok csókolni valakit. – Furcsa, hogy ezt kimondtam, mert még csak részeg sem voltam. Én viszem majd haza Pipet és Jasont.

– Smárolhatunk, ha akarod.

– Nem erre gondoltam.

– Nos, Jason már néhány hónapja szingli. Biztos vagyok benne, hogy hajlandó lenne rá.

– Fogd be! Komolyan gondolom.

Komolyan is gondoltam. Igazán, igazán meg akartam csókolni valakit. Érezni akartam egy kis bálesti varázst.

– Akkor Tommy – vonta fel Pip a szemöldökét, és gonoszul mosolygott. – Talán itt az idő *bevallani*.

Eddig még csak egy emberbe voltam belezúgva. Tommyba. Ő volt a dögös srác az évfolyamunkról, az a típus, aki valóban modell lehetne, ha akarna. Magas és vékony, és hagyományos értelemben vonzó, a Timothée Chalamet-féle módon, bár nem igazán értettem, miért szerelmes

mindenki Timothée Chalamet-be. Volt egy elméletem, hogy sok ember csak megjátssza az adott híresség iránti rajongását, hogy beilleszkedjen.

Tommy volt a szerelmem általános felső tagozat óta. Akkor egy lány megkérdezte tőlem: „Szerinted ki a legdögösebb fiú a Truhamban?”. Mutatott nekem egy fotót a telefonján a legnépszerűbb fiúkról az évfolyamon az út túloldalán lévő fiúiskolából, és ott volt Tommy is, épp középen. Láttam, hogy ő a legvonzóbb – úgy értem, olyan haja volt, mint egy fiúbanda sztárjának, és eléggé divatosan öltözött –, szóval rámutattam, és azt mondtam, ő. És azt hiszem, ennyi volt.

Csaknem hét év telt el azóta, és valójában soha nem beszéltem Tommyval. Még csak soha nem is *akartam* igazán, valószínűleg, mert félnék vagyok. Ő inkább egy elvont fogalom volt: dögös srác, akibe bele vagyok zúgva, de semmi sem fog történni közöttünk. És ez számomra teljesen rendben volt.

– Nyilvánvalóan nem Tommyt! – horkantottam fel.

– Miért nem? Kedveled őt.

A gondolat, hogy tényleg valóra váltom a rajongásomat, rendkívüli módon idegessé tett. Csak vállat vontam, Pip pedig ejtette a témát.

Még mindig egymást átkarolva indultunk el kifelé a konyhából Hattie Jorgensenék vidéki luxusházának előcsarnokába. Az emberek a folyosó padlóján fetrengtek a báli ruháikban és szmokingjaikban, poharak és étel szanaszét. Ketten csókolóztak a lépcsőn, néztem őket egy pillanatra, bizonytalanul, hogy ez vajon gusztustalan vagy a legromantikusabb dolog, amit életem során valaha láttam. Valószínűleg az előbbi.

– Tudod, mit akarok? – kérdezte Pip, amint bebotladoztunk Hattieék télikertjébe, és leroskadtunk a kanapéra.

– Mit? – kérdeztem.

– Azt akarom, hogy valaki spontán előadjon egy dalt, bizonyítva az irántam érzett szerelmét.

– Milyen dalt?

Ezen elgondolkozott.

– A *Your Song*ot a *Moulin Rouge*-ból – sóhajtotta. – Istenem, tényleg szomorú vagyok, meleg és magányos.

– Érthető dalválasztás, de nem olyan megvalósítható, mint egy csók. Pip megforgatta a szemét.

– Ha ennyire meg akarsz csókolni valakit, csak menj, és beszélj Tommyval. Hét éve vagy érte oda. Ez az utolsó esélyed, mielőtt egyetemre megyünk.

Talán igaza volt.

Ha valakinek, akkor Tommynak kellene lennie. De az ötlet rettegéssel töltött el.

Összefontam a karomat.

– Talán megcsókolhatnék helyette egy idegent.

– Húzz a francba!

– Komolyan gondolom.

– Nem, nem gondolod. Te nem ilyen vagy.

– Nem tudod, milyen vagyok.

– De, tudom – felelte Pip. – Jobban ismerlek, mint bárki más.

Igaza volt. Abban, hogy ismer engem, abban, hogy nem vagyok ilyen, és abban is, hogy ma este van az utolsó esélyem bevallani a hét éve tartó szerelmemet. És az utolsó esélyem, hogy megcsókoljak valakit, amíg még gimis vagyok, és van lehetőségem átérezni a tinédzseráлом izgalmát és ifjonti varázslatát, amiből úgy tűnik, mindenki más kapott egy kis ízelítőt.

Ez volt az utolsó esélyem, hogy én is átérezzem.

Szóval talán le kéne nyelnem a keserű pirulát, és mégiscsak megcsókolni Tommyt.

ROMÁNC

Szeretem a romantikus történeteket. Mindig is szerettem. Szeretem a Disney-t (különösen az alulértékelt mesterművet, *A hercegnő és a békát*). Szeretem a fanfictionöket (még az olyan karakterekről szóló fanfickeket is, akikről semmit sem tudok, de Draco/Harry és Korra/Asami a legfőbb komfortolvasmányaim). Szeretek arról elmélkedni, milyen lenne a saját esküvőm (egy csűrben tartanánk, őszi levelekkel és bogyókkal, fényfüzéréekkel és gyertyákkal díszítenék, a ruhám: csipkés és klasszikus kinézetű, a leendő házastársam sír, a családom sír, én sírok, mert annyira, de annyira boldog vagyok, egyszerűen annyira boldog, hogy megtaláltam *az igazit*).

Én csak. Szeretem. *A szerelmet.*

Tudtam, hogy ez nyálás, de nem vagyok egy cinikus alkat. Talán álmodozó vagyok, aki szeret epekedni, és hisz a szerelem varázsában. Mint a főszereplő pasi a *Moulin Rouge*-ból, aki Párizsba szökik regényeket írni az igazságról, szabadságról, szépségről és szerelemről annak ellenére, hogy valószínűleg azon kellene gondolkoznia, hogy munkát szerezzen, és egyáltalán tudjon miből ételt venni. Igen. Kétségkívül ez vagyok én.

Valószínűleg a családomtól örököltém. A Warrok mindig is hittek az *örök szerelemben*. A szüleim most is épp olyan szerelmesek, mint 1991-ben voltak, amikor anyukám balett-tanár volt, apukám pedig egy bandában játszott. Nem viccelek. Tök komolyan ők ketten Avril Lavigne *Sk8er Boi* című számának a cselekménye, csak happy enddel.

Az apai és anyai nagyszüleim is még együtt vannak. A bátyám huszonkét éves korában feleségül vette a barátnőjét. Egyetlen közeli rokonom sem vált el. Még a legtöbb idősebb unokatestvéremnek is volt legalább párja, ha nem egy egész saját családjá.

Nekem még sosem volt kapcsolatom.

Még sosem csókoltam meg senkit.

Jason megcsókolta a történelemórámról Karishmát a Duke of Edinburgh expedícióján,² és néhány hónapig randizott egy borzalmas lánnyal, akit Aimee-nek hívtak, míg rá nem jött, hogy egy seggfej. Pip megcsókolta Millie-t az akadémiáról egy házibulin, és Nicholát is az ifjúsági színházi csoportunkból a *Drakula* ruhapróbáján. A legtöbb embernek volt egy ilyen története: egy ostoba csók valakivel, akibe belezúgtak, vagy akár még azt sem. És ez nem feltétlenül vezetett sehová, de hozzátartozott a tinédzserléthez.

A legtöbb tizennyolc éves megcsókolt már valakit. A legtöbb tizennyolc évesnek legalább egy szerelme volt már, még ha csak egy híresség is. Az általam ismert emberek fele ténylegesen szexelt, habár néhány közülük valószínűleg hazudott. Vagy csak egy nagyon szörnyű „kézi munkára” vagy mellfogdosásra utalt.

De mindez nem zavart, mert tudtam, eljön majd az én időm. Mindenkinék sikerül. *Végül találni fogsz valakit* – ezt mondta mindenki, és így is kell lennie. A tinirománcok egyébként is csak a filmekben működtek.

Csak annyit kellett tennem, hogy várok, és eljön majd az én nagy szerelmi történetem. Megtalálom az *igazit*. Szerelmesek leszünk. És megkapom a „boldogan éltek, míg...”-emet.

² A Duke of Edinburgh program lehetőséget ad a 14–24 éves fiataloknak arra, hogy olyan helyzetekben fejlessék magukat, amiket általában nem tapasztalnának meg. A szórakoztató, de kihívásokkal teli expedíciók kimozdítják a fiatalokat a komfortzónájukból, miközben önbizalmat szereznek, csapatmunkát és életvezetési készségeket tanulnak, valamint barátságokat építenek.

PIP, JASON ÉS ÉN

– Georgiának meg kell csókolnia Tommyt – mondta Pip Jasonnek, amikor lehuppantunk mellé a kanapéra Hattie-ék nappalijában. Jason, aki egy Scrabble játék közepén tartott a telefonján, összeráncolt homlokkal nézett rám.

– Megkérdezhetem, miért?

– Mert hét év telt el, és azt hiszem, itt az idő – felelte Pip. – Vélemény?

Jason Farley-Shaw volt a legjobb barátunk. Mi amolyan triót alkotunk. Pip és én ugyanabba a lányiskolába jártunk, Jasonnel pedig az éves iskolai színdarabok révén találkoztunk, ahová mindig meghívtak néhány fiút a fiúiskolából, hogy csatlakozzanak. Aztán néhány év után jelentkezett a mi iskolánkba, mert a végzős évekre már jöhettek fiúk is, és belépett az ifjúsági színházi csoportunkba is.

Nem számított, milyen produkciót állítottunk színpadra, musicalt-e vagy színdarabot, Jason lényegében ugyanazt a szerepet játszotta általában: egy zord idősebb embert. Ez főleg azért lehetett, mert magas volt, és széles, de azért is, mert első pillantásra volt egy kicsit szigorú apakisugárzása. Játszotta Javert-t *A nyomorultakban*, Prosperót *A viharban* és a mérges apukát, George Bankset a *Mary Poppinsban*.

Ennek ellenére Pip és én hamar megtanultuk, hogy a zord külső mögött Jason egy nagyon szelíd, nyugalmat árasztó srác, aki láthatóan jobban élvezte a mi társaságunkat, mint bárki másét. Mivel Pip a káosz előhírnöke,

én pedig hajlamos vagyok aggódni és kínosan érezni magam szinte minden miatt, Jason nyugalma tökéletesen kiegyensúlyozott minket.

– Uh – mondta Jason rám pillantva. – Nos... nem az számít, hogy én mit gondolok erről.

– Nem tudom, meg akarom-e csókolni Tommyt – feleltem.

Jason elégedettnek tűnt, és visszafordult Piphez.

– Na, tessék! Ügy lezárva. Biztosnak kell lenned ezekben a dolgokban.

– Nem! Ne már! – rikoltott Pip, és szembefordult velem. – Georgia! Tudom, hogy félnék vagy. De *teljesen normális*, hogy ideges vagy a kiszemelted miatt. Ez tőkre az *utolsó* esélyed, hogy megvalld az érzéseidet, és még ha vissza is utasít téged, nem számít, mert az ország másik felébe megy egyetemre.

Rámutathattam volna, hogy ez azt jelenti, egy kapcsolat igazán nehézkes lenne, ha pozitív választ adna, de nem tettem.

– Emlékszel, mennyire ideges voltam, amikor megmondtam Aliciának, hogy kedvelem őt? – folytatta Pip. – És aztán azt felelte, „sajnálom, heteró vagyok”, én pedig vagy két hónapig sírtam, de nézz csak meg most! Élek és virulok! – rúgott az egyik lábával a levegőbe, hogy alátámassza az igazát. – Ez egy következmény nélküli lehetőség.

Jason végig engem nézett, mintha megpróbálná kiokoskodni, hogyan érzek.

– Nemtom – feleltem. – Én csak... nem tudom. Asszem, tényleg kedvelem.

Jason arcán szomorúság villant át, de aztán el is tűnt.

– Nos – mondta, lepillantva az ölébe –, azt hiszem, egyszerűen azt kellene tenned, amit akarsz.

– Azt hiszem, meg akarom csókolni – mondtam.

Körülnéztem a szobában, és bizony, Tommy ott álldogált egy kis csoportban a bejárat közelében. Elég messze volt ahhoz, hogy ne tudjak rendesen az arca részleteire koncentrálni: csak egy ember ideája, egy paca, egy átlagos, vonzó srác. Hét éve bele vagyok esve. Ilyen messziről látni őt, gondolatban visszavitt felsős koromba, amikor rámutattam egy fotón egy srácre, akiről úgy gondoltam, valószínűleg vonzó.

És ekkor elhatároztam magam. Meg tudom csinálni.

Meg tudom csókolni Tommyt.

Volt idő, amikor azon tűnődtem, talán Jason mellett fogok kikötni. Volt idő, amikor azon, Pip mellett. Ha az életünk egy mozifilm lenne, legalább ketten közülünk összjönnének.

De amennyire meg tudtam állapítani, sosem éreztem semmiféle romantikus érzést egyikük iránt sem.

Pip és én csaknem hét éve voltunk barátok. A felső tagozat első napjától, amikor az osztálytermi ülésrendünk szerint egymás mellé ültünk, és kierőszakolta, hogy elmondjunk egymásnak három érdekes dolgot magunkról. Kiderült, hogy mindketten színészek akarunk lenni, és ennyi volt. Barátok lettünk.

Pip mindig társaságkedvelőbb, viccesebb és általában sokkal érdekesebb volt, mint én. Én voltam az, aki meghallgatta, támogatta, amikor a „meleg vagyok”-krízise zajlott tizennégy éves korában, aztán a „nem tudom, hogy vajon a színházzal vagy a tudománnyal foglalkozzak-e”-krízise múlt évben, majd a „tényleg le akarom vágatni a hajamat rövidre, de félek”-krízise alatt néhány hónappal ezelőtt.

Jason és én később találkoztunk, de gyorsabban kialakult a kötelék közöttünk, mint azt valaha lehetségesnek gondoltam, tekintettel a barátkozás terén elért gyenge eredményemre. Ő volt az első ember az ismerőseim közül, akivel képes voltam csendesen elüldögelni, és nem volt kínos. Nem éreztem úgy, hogy meg kell próbálnom viccesnek és szórakoztatónak lenni; egyszerűen önmagam lehettem, ő pedig nem utált emiatt.

Mindannyian úgy éreztük, mintha ezer pizsamapartit töltöttünk volna együtt. Pontosán tudtam, hol vannak a törött rugók Pip ágyában. Tudtam, hogy Jason kedvenc pohara a konyhaszekrényünkben egy kifakult Donald kacsás, amit Disneylandben kaptam, amikor tizenkettő voltam. A *Moulin Rouge* volt az a film, amit mindig megnéztünk, amikor együtt lógtunk – mindegyikünk kívülről tudta.

Sosem volt semmiféle romantikus érzés Pip, Jason és köztem. De amink volt – egy sokéves barátság –, éppolyan erős volt, úgy gondolom. Talán erősebb, mint sok párkapcsolat, amit ismertem.

FELELSZ VAGY MERSZ

Azért, hogy fizikailag közel kerüljek Tommyhoz, Pip rákényszerített minket, hogy csatlakozzunk a „Felelsz vagy mersz” játékhoz, ami ellen Jasonnel mindketten tiltakoztunk. De nyilvánvalóan Pip győzött.

– Felelek – mondtam, amikor rajtam volt a sor, hogy szenvedjek. Hattie, aki a játékot vezette, gonoszul mosolygott, és kiválasztott egy kártyát a „felelek”-pakliból. Körülbelül tizenketten lehettünk, mind a nappali szőnyegén ültünk. Pip és Jason a két oldalamon, Tommy velem szemközt. Nem igazán akartam ránézni.

Pip adott nekem chipset a tából támogatásképpen. Hálásan elfogadtam, és betömtem a számba.

– Mi volt a legrosszabb romantikus vagy szexuális tapasztalatod, amit egy sráccal átéltél?

Néhány ember kórusban „óóóó”-zott, egy srác füttyentett, egy lány pedig csak nevetett, és volt egy rövid „ha” kiáltás, amit kínosabbnak találtam, mint bármi mást.

Szerencsére a legtöbb embert ezen a partin soha többé nem fogom látni életemben. Talán Instagramon, de a többség Instagram-sztoriját némítottam, és már volt egy képzeletbeli listám azokról, akiket az emelt szintű érettségi eredményeinek közlése után nem fogok követni. Volt néhány ember az iskolában, akikkel én, Pip és Jason kijöttünk. Azok, akikkel együtt ültünk ebédnél. A színházi srácok egy kis csapata, akikkel

együtt lógtunk az iskolai színdarabszezonban. De úgyis tudtam, hogy mindannyian egyetemre fogunk menni, és megfelekedünk egymásról.

Pip, Jason és én azonban nem fogunk elfeledkezni egymásról, mert mindannyian a Durham Egyetemre készültünk októberben, amennyiben megfelelő jegyeket kapunk. Igazából nem ezt terveztük, egy stréber kockákból álló trió voltunk, de Jasonnak nem sikerült bejutnia Oxfordba, Pipnek pedig a King's College Londonba, és én voltam az egyetlen, akinek ténylegesen a Durham volt az első választása.

Megköszöntem az univerzumnak mindennap, hogy ez így alakult. *Szükségem volt* Pipre és Jasonre. Ők voltak a mentőöveim.

– Ez túlzás – vetette közbe Jason azonnal. – Ne már! Ez túl személyes.

A többiek felháborodottan kiáltottak. Az emberek leszarták, hogy ez személyes.

– Kell lennie *valaminek* – affektált Hattie a szuperelőkelő akcentusával. – Mármint mostanra mindenkinek volt egy szörnyű csókja vagy valami.

Nagyon kényelmetlenül éreztem magam a figyelem középpontjában, szóval úgy gondoltam, jobb lesz, ha csak túl leszek ezen.

– Még sosem csókoltam meg senkit – közöltem.

Amikor kiböktem, nem gondoltam, hogy valami különösen furcsát mondtam. Mármint ez nem egy tinifilm. A szűszégyenyítés *valójában* nem létezik. Mindenki tudta, hogy az ember akkor csinálja ezeket a dolgokat, amikor készen áll rá, igaz?

De aztán elkezdődtek a reakciók.

Volt hallható zihálás. Egy szánakozó „óóó”. Néhány srác nevetni kezdett, és egy közülük a „szűz” szót köhintette.

Hattie a szájához emelte a kezét, és elszörnyedve azt mondta:

– Istenem, *komolyan?*

Égni kezdett az arcom. Nem voltam furcsa. Egy csomó tizennyolc éves létezik, aki még sosem csókolt meg senkit.

Tommyra pillantottam, és még ő is olyan szimpátiával nézett rám, mintha egy kisgyerek lennék, egy gyerek, aki nem ért semmit.

– Ez nem *annyira* szokatlan – mondtam.

Hattie a szívére szorította a kezét, és lebiggyesztette az alsó ajkát.

– *Annyira* ártatlan vagy...

Egy srác odahajolt, és azt kérdezte:

– Te, nos, tizennyolc vagy, igaz?

Bólintottam neki, ő pedig azt mondta:

– Ó, *istenem!*

Míntha visszataszító lennék, vagy ilyesmi.

Visszataszító vagyok?

Rusnya, félnék és visszataszító vagyok, és *emiatt* nem csókolóztam még senkivel?

A szemem kezdett könnybe lábadni.

– Rendben – csattant fel Pip. – Most már kibaszottul mindannyian abbahagyhatjátok a faszfejkedést!

– De ez furcsa – mondta egy srác, akit az angolról ismertem. Pipnek címezte. – Be kell ismerned, hogy furcsa betölteni a tizennyolcat anélkül, hogy megcsókoltál volna valakit.

– Ez vicces egy olyan sráctól, aki bevallotta, hogy a *Shrek 3*-ban a hercegnőkre verte ki a farkát.

Vidám vihorászás hangzott fel, pillanatnyilag elterelődtől a figyelem rólam. Amíg Pip folytatta az iskolatársaink szidását, Jason nagyon finoman megfogta a kezem, felhúzott, és kivezetett a szobából.

Amint a folyosón voltunk, majdnem elsírtam magam, szóval azt mondtam, pisilnem kell, és felmentem az emeletre megtalálni a klotyót. Amikor elértem a fürdőszobát, megvizsgáltam a tükörképem, megdörzsöltem a bőrt a szemem alatt, így a szempillafestékem nem kenődött szét. Lenyeltem a könnyeket. Nem fogok sírni. Nem sírok senki előtt.

Eddig nem esett le.

Nem esett le, mennyire le vagyok maradva. Túl sok időt töltöttem azon töprengve, hogy az egyetlen igaz szerelmem egyszerűen majd csak feltűnik egy nap. Tévedtem. Annyira, annyira tévedtem. Mindenki más felnőtt, csókolózott, szexelt, szerelmes lett, én pedig csak...

Csak egy gyerek voltam.

És ha így folytatom... örökre egyedül leszek?

– Georgia!

Pip hangja. Meggyőződtem róla, hogy a könnyeim eltűntek, csak ezután léptem ki a fürdőszobából. Ő pedig nem gyanított semmit.

– Annyira kibaszottul ostobák! – mondta.

– Igen – értettem egyet.

Próbált melegen rám mosolyogni.

– Tudod, hogy végül találni fogsz valakit, igaz?

– Igen.

– *Tudod*, hogy végül találni fogsz valakit. Mindenki talál. Meglátod.

Jason szomorú arccal nézett rám. Talán szánakozva. Ő is szánt engem?

– Elpazarolom a tinédzserkoromat? – kérdeztem őket. És azt mondták, „*nem*”, ahogy a legjobb barátok tennék, de már késő volt. Ez volt a figyelmeztetés, amire szükségem volt.

Meg kell csókolnom valakit, mielőtt túl késő lenne.

És ennek a valakinek Tommynak kell lennie.

TOMMY

Hagytam, hogy Pip és Jason visszamenjen a földszintre italokért, azt a kifogást használva, hogy az egyik vendégszobából el akarom hozni a kabátomat, mert fázom. Aztán csak álltam a sötét folyosón, próbáltam lélegezni és rendezni a gondolataimat.

Minden rendben van. Nincs túl késő.

Nem vagyok furcsa vagy gusztustalan.

Van időm lépni.

Megkerestem a kabátomat, és találtam egy tál koktéلكolbászt is, ami a radiátoron egyensúlyozott, szóval azt is felkaptam. Ahogy visszasetáltam a folyosón, észrevettem, hogy egy másik hálószoba ajtaja résnyire nyitva van, szóval bekémleltem, csak hogy teljesen tisztán lássam, ahogy valakit megujjaznak.

Ez egyfajta lökéshullámot küldött a gerincemen át. Mármint, hűha, oké. Elfelejtettem, hogy az emberek tényleg csinálják ezt a való életben. Vicces volt olvasni erről fanficekben, és látni a filmekben, de a valóság olyan volt, hogy „*Ó! Ajjaj! Kényelmetlenül érzem magam, engedjenek ki innen!*”.

Emellett minden bizonnyal eszedbe jutna rendesen bezárni az ajtót, ha valaki egy testrészt akarna beléd helyezni.

Nehéz elképzelni magam egy olyan szituációban, mint ez. Őszintén, elméletileg tetszett az ötlet: részt venni egy szexi kis kalandban valaki

más házának sötét szobájában egy emberrel, akivel hébe-hóba flörtölsz pár hónapig. De a valóságban? Ténylegesen megérinteni egymás nemi szervét? Fúj.

Azt hiszem, időbe telik, hogy az ember készen álljon az ilyen dolgokra. És találnod kellett valakit, akivel biztonságban érzed magad. Még soha nem is beszéltem senkivel, akit meg akartam csókolni, nemhogy valakivel, akit meg akartam...

Letekintettem a koktéلكolbászos tálamra, és hirtelen már nem igazán voltam éhes.

És ekkor egy hang törte meg a csendet körülöttem.

– Hé! – mondta a hang, én pedig felnéztem. És ott volt Tommy.

Ez volt az első alkalom, hogy beszéltem vele.

Sokat láttam őt, nyilvánvalóan. Azon a néhány házibulin, ahol voltam. Néha az iskolakapunál. Amikor átiratkozott az iskolánkba a végzős évekre, nem vettünk fel egy közös órát sem, de időnként elhaladtunk egymás mellett a folyosón.

Mindig valamiféle idegességet éreztem, amikor a közelben volt. Úgy gondoltam, ez a belezúgás miatt van.

Nem igazán tudtam, hogyan kéne viselkednem mellette.

Tommy a hálószobára mutatott.

– Van valaki bent? Azt hiszem, a kabátom az ágyon van.

– Azt hiszem, valakit megujjaznak odabent – feleltem, remélhetőleg nem elég hangosan ahhoz, hogy a szóban forgó emberek meghallják.

Tommy keze lehanyatlott.

– Ó! Rendben. Akkor oké. Öhm... Azt hiszem, később szerzem meg.

Szünet következett. Kínosan álldogáltunk az ajtó előtt. Nem hallhattuk a két embert a hálószobában, de a tudattól, hogy ez történik, és mindketten tisztában vagyunk vele, meg akartam halni.

– Hogy vagy? – kérdezte.

– Ó, tudod... – mondtam, feltartva a kolbászos tányért. – Vannak kolbászaim.

Tommy bólogatott.

– Jó. Jó neked.

– Köszí.

– Egyébként igazán csinos vagy.

A báli ruhám csillogó és lila volt, és elég kényelmetlenül éreztem benne magam összehasonlítva a megszokott mintás, kötött ruháimmal és magas derekú farmerjeimmal, de úgy gondoltam, jól nézek ki, szóval ez jó megerősítés volt.

– Köszí.

– Sajnálom a „Felelsz vagy mersz” játékot – kuncogott. – Az emberek olyan seggfejek tudnak lenni. És csak mondom, tizenhét éves koromban csókolóztam először.

– Igazán?

– Igen. Tudom, hogy ez kicsit késő, de... tudod, jobb addig várni, míg helyesnek nem érzed, ugye?

– Igen – értettem egyet, de épp arra gondoltam, hogy ha a tizenhét „késő”, akkor már őszöreg lehetek.

Furcsa érzés volt ez az egész. Tommyba bele vagyok zúgva hét éve. És itt beszélgetett velem. Miért nem ugrálok örömben?

Szerencsére ebben a pillanatban megrezzen a telefonom. Kihalásztam a melltartómból.

Felipa Quintana

Bocsánusz de verre vagy

Haha ánuusz

Ánuuszt írtam véletlenségből

És VERRE

Haha-ver

Jason Farley-Shaw

Kérlek térj vissza mielőtt pip megiszik még egy pohár bort.

Felipa Quintana

Ne dumálj ki a saját chatcsoportunkban amikor közvetlenül itt állok melletted

Jason Farley-Shaw

De tényleg Georgia hol vagy

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Gyorsan kikapcsoltam a telefonkijelzőt, mielőtt Tommy azt gondolta volna, hogy mással foglalkozom.

– Hát... – kezdtem. Nem egészen tudtam, mit fogok mondani, mielőtt kimondtam. Felemeltem a túlméretezett farmerkabátomat. – Ha fázol, kölcsönveheted az én kabátomat.

Tommy rápillantott. Úgy tűnt, nem zavarja, hogy ez technikailag egy „lánykabát”, ami jó volt, mert ha tiltakozott volna, valószínűleg annyit lett volna a szerelemnek.

– Biztos vagy benne? – kérdezte.

– Igen.

Elvette a kabátot, és felhúzta. Ettől egy kicsit kényelmetlenül éreztem magam. De csak amiatt, hogy valami srác, akit nem igazán ismerek túl jól, a kedvenc kabátomat viseli. Nem kellene elégedettnek lennem ettől a fejleménytől?

– Én épp le akartam ülni egy kicsit a tűz mellé – mondta Tommy, és a falhoz dőlt enyhén felém hajolva egy mosollyal. – Akarsz... akarsz velem jönni?

Ekkor jöttem rá, hogy flörtölni próbál.

Izé, ez működött.

Tényleg meg akartam csókolni Tommyt.

– Oké – mondtam. – Csak hadd írjak egy üzenetet a barátaimnak.

Georgia Warr

tommyval lógok lol

Az iskolai románc rajta volt a kedvenc fanfictiontoposzokat tartalmazó listámon. Kedveltem még a lelkitársas, a kávézóokban játszódó és a hurt/comfort, vigasztalós történeteket, no meg az átmeneti amnéziást.

Mindig is úgy véltem, hogy az iskolai románc a legvalószínűbb, ami megtörténhet velem, de most, hogy ennek a valószínűsége a nullánál nagyobb volt, azonnal kiborultam.

Mármint, szívdobogás, izzadás, remegő kezes kiborulással.

Ilyen érzés a szerelem, szóval ez normális, igaz?

Minden teljesen normális volt.